

41 yaşımdayım. Karadeniz'de, Doğu Karadeniz'de Trabzon'un işte Sürmene ilinden küçük bir ilçesinde doğdum. İşte orta sınıf denilebilecek bir ailede doğdum. Annem sınıf öğretmeni işte babamda tarım teknisyeniydi. Üç kardeşiz bir yaş büyük abim bir de ikizim var. İşte 16 yaşına daha girmeden üniversiteye gittim. Biraz erken oldu onu söyleyebilirim. Böyle daha yani daha ergenlik döneminde tam böyle şey toparlayamamışken üniversiteye gittim. Samsun'da psikoloji okudum. Sonra hemen atandım. 21 yıldır da öğretmenlik yapıyorum. Rehber öğretmenlik aslında psikoloji lisanslıyım. Ama işte biraz devlete de böyle altını çizmek istiyorum bunun da altını çizmek istiyorum. Sağlık Bakanlığı o dönem psikoloji öyle çok popüler bir alan değildi. Sağlık Bakanlığı atama yapmadı. İşte formasyon olarak öğretmenlik yapmaya başladım. Arada böyle kısa bir dönem işte 3-4 sene öyle bir hastane deneyimim var. Onun haricinde 21 yıldır değişik okullarda psikolojik danışman olarak çalışıyorum. Kendimi Sosyalist Feminist olarak tarif ediyorum. İşte ortaokul ve lisenin bir arada olduğu bir okulda ortaokul okudum. Aslında ilk böyle hem annem ve babam da KESK'liydi. Hani o yüzden o politik atmosferi biraz erken solumuş olduk aslında politik bir ailenin içerisinde doğdum.

Ama işte feminizme dair ilk nüveler ya da işte böyle hani “Aaaa burada bir ters dönen bir iş var ya. Abim benden daha konforlu yaşıyor oha ne oluyoruz” falan demeye başladığım dönem. Biraz hani gözümün açıldığı dönem ortaokul yılları aslında. İşte lisede okuyan yakışıklı abiler vardı. Solcu çok güzel kadınlar vardı ama özellikle yakışıklı abiler vardı falan hani. Onların anlattığı şeylere bayılıyorduk Böyle diplerinde diplerinde bitiyorduk. Ya biz de solcu olacağız. Biz de böyle olacağız. Ama burada bir terslik var. Hani bu abiler bu ablalara kötü şeyler yapıyorlar. Hani o hep onlar görünüyor falan gibi. İlk o dönemlerde böyle ufak ufak bir şeyler sormaya başladığımı hatırlıyorum. Ama yine de yakışıklı abilerdi. Onu da belirtmek istiyorum. Öyle işte. Bir kere Karadenizli olmak tabii bunu bugünkü aklımla söylüyorum. Hani çocukken aaa bu kentte olduğum için hani ekstra bir şeye maruz kalıyorum gibi bir şey söyleme şansım yok öyle bir okuma yapma şansım yok ama zor bir kentte büyüdüm. Trabzon zor bir kentti. Bir de bilinen işte sol sosyal demokrat diyelim, sosyalist değiller çünkü hani bilinen ama işte sosyal demokrat olarak bilinen bir ailenin çocuğuyduk. Dolayısıyla aslında hep bir etiketle o kentin içerisinde var olmaya çalıştık. Çocukluğuma dair hatırladığım şeyler hep böyle şey dışarıdan aşırı derecede uyarılar aldım mesela; uzun boyluydum yaşıma göre beş yaşında ilkokula başladım. Ben ve ikizim. Mesela salıncaklara falan bindiğimde şöyle şeyler söylüyordu o etraftaki oturanlar işte kadınlar erkekler “koca kız utanmıyor musun salıncağa binmeye koca kız utanmıyor musun işte kaydırdıktan kaymaya?” Ya da işte mesela beş yaşında bir çocuksun ve okula gidiyorsun yine öğretmenim mesela ben

çok rahat oturan bir insanım yani eteğimi falan çok kontrol edemezdim. Bu konuda çok uyarı aldığımı hatırlıyorum mesela. O yüzden çocukluğum hep çocukluk deyince çok uyarıldığım aklıma geliyor.

Annem de özellikle annem babam sessiz bir adam çünkü. Annem el alem ne der meselesini çok kafaya takan bir kadındı. Dışarıda hem o uyarılara maruz kalıp evde de üstünden geçiyorduk yani sokakta böyle davranacaksınız, işte lojmanda oturuyorduk bir de. Babam şefti. “İşte babanıza laf getirmeyeceksiniz, bana laf getirmeyeceksiniz” şeklinde benim çocukluğum hem hani lojman ne? Lojman bahçesi aslında özgür bir alanmış gibi deli gibi oyun oynamak istiyorduk çünkü. Dışarıda olmak istiyorduk ve bunun koşulları vardı. Ama hep komşu teyzelerin komşu amcaların işte böyle etraftaki insanların uyarıları geliyor aklıma çocukluk deyince. Şöyle annem biraz baskın bir karakterdi. Sınıf öğretmeni; evde de sınıf öğretmeni gibiydi. Sürekli direktifler veriyordu. Babam ne yapacak, annem ne yapacak. Ama kısmen biraz eşitlikçi bir ilişki olarak tarif edebilirim. Yani ev işlerinde tabii ki şey gibi değil hani eşitlikçi biraz çok iddialı bir şey olabilir belki ama. Trabzonlu olmak işte Oflu olmak özellikle onu da parantez içinde belirtiyim hani biraz ya çok baskın feodal özellikleri yoktu babamın. Hani ev içinde işlere eşitlikçiydi. Kahvaltıyı hep babam hazırlardı mesela. Annem sabah uykusunu seviyor diye. Aralarında da öyle çok çatışmalı bir ilişki yoktu yani. Dolayısıyla böyle şey çok kavgalı, patırtılı, gürültülü bir ev değildi evimiz annemin sesi vardı. Annem kendiyse kavga ederdi bizimle kavga ederdi obsesif bir kadındı çünkü. Hem çalışıyor hem üç çocuk var, işte sınıf öğretmeni planlar elde yazılıyor. İşinde çok mükemmeliyetçi olmayı istiyordu. Çok üst düzey OKB’si vardı annemin. Ev pırıl pırıl olması gerekiyordu. İşte halılar her gün silkeniyor, temizleniyor o kendi aslında temposunda sürekli kendiyse boğuşan, kendi ile boğuşurken de hep yüksek sesle bunu yapan bir kadındı.

Direkt bize yönelik böyle bizi hedef alan öyle bir şeyi yoktu belki hani. Kendiyse baş edemediği için sürekli yüksek sesle evde konuşuyordu mesela. Babama yönelik değil, bize yönelik değil kendisiyle savaşı vardı. Ses evet bunu söyleyebilirim. Sesli bir kadındı yani. Of Trabzon’da özellikle şeyle ilgili, İslam inancının böyle direkt “Allah’a bağlıyız” filan derler. Çok muhafazakârdır. Sol potansiyel çok zayıftır, hatta yoktur. İşte hacısı, hocası, mollası falan çoktur. Oradan öyle bir adam çıkmış olması enteresandır yani. O yüzden belirttim. Aaa o zaman biraz çocukluk, ergenlik arası bir şey söyleyeyim. Çünkü ben oraları çok net hatırladığımdan beri çok küçük çocukluğu yani. Ben kesinlikle orada yaşamak istemiyordum onu söyleyebilirim. İşte avukat olmayı çok istiyordum bu biraz da böyle bana pompalanmış da bir şeydi aslında. Annem, babam işte çok konuşan bir çocuktum çünkü. Çenem çok

düşüktü. Bir de evde de böyle üç kardeş mesela bir sorun olduğunda sonuna kadar bunun konuşulması gerektiğini, işte çatır çutur kavga ederdim, haksızlığa tahammül edemezdim. Hep şey diyorlardı. “Avukat olacak, avukat olacak, avukat olacak” diye. İşte avukat olmak ya da tiyatrocu olmak iki şeyim vardı. Bunu da kesinlikle Trabzon'da değil yani İstanbul'da ya da İzmir'de okumak gibi bir hayalim vardı. Ki iki kenti de görmemiştim aslında. Sadece böyle şey hani az önce anlattığım o solcu ablalar ve abilerin anlattığı hikâyeler “Büyük denizde boğulacaksınız. Bu siyaseti büyük denizde yapacaksınız” şeyinden kaynaklı.

İstanbul ya da İzmir'de tiyatro ya da hukuk okumak gibi bir niyetim vardı. İşte ben lise hayatım çok kısa sürdü benim. Kredili sistem okuduk iki buçuk sene yani. Dolayısıyla orta liseyi birleştirebilirim çünkü ortaokulun sonlarına doğru ben yavaş yavaş şey demeye başladım “Ben inanmıyorum oruç tutmayacağım” benim ailem sosyal demokratı ama böyle inançla ilgili net şeyleri vardı yani. Oruç tutulur işte böyle belli dini ritüeller yerine getirilir. Hani orası da şeydir çok tartışmaya açık bir yer değildir ama ben orta 2’de böyle sahur sofrasında ben artık oruç tutmayacağımın kavgasını ailemle verdiğimi hatırlıyorum yani. Biraz erken. O şeyde yaşadığımız küçük ilçedeki politik iklim hani o okuduğum liseden kaynaklı muhtemelen. Dolayısıyla ortaokul yılları. Yani kaç yaşındaydım? On üç, on iki, on üçten başlayıp işte öyle devam etti diyebilirim yani. Bazen ölü taklidi yapıyorlardı. Ve hep şeye aaa evet bak aslında sonrasında baş etmekte zorlandığım bir şey var. Evin diğer iki çocuğu çok usluymuş. Çok sakindi. Ya benim o yükseldiğim dönemlerde onlar çok sakindi özellikle ikizim olan ***. O böyle annem ne derse evet diyordu, babam ne derse evet diyordu. İşte ders çalış deniyordu, çalışıyordu işte. Evde temizlik yapılacak deniliyordu yapılıyordu falan. Dolayısıyla ben böyle şey gibi çirkin ördek yavrusu gibiydim biraz yani. Hep böyle sorun yaratan kişi sorun yaratan kişi. Belli bir süre sonra kazanca dönüştürmeyi başarmışım ama şimdi baktığımda nasıl olsa öyle diyecekler; o zaman ben onların dediğini yapmayayım.

Evet, yani çok şey değildi. Çok çatışmalı değil, yasakçı değil belki ama çok da anlama çabası yoktu yani. Çoğu zaman ölü taklidi geçer, bir dönem bu geçecek falan diye düşünüyorlardı galiba. O zaman onun aşk olduğunu bilmiyordum ama ortaokulda sınıf arkadaşım vardı. Böyle adını da hatırlıyorum o herkes bir yana onun özel bir şeyi var sanki. Hani işte hep onun yanına oturayım aynı sırada oturalım falan hani biraz ileri gitmişliğimiz de var öyle sadece aynı sırada oturalımla kalan bir hikâye de değil yani. Hatırlıyorum evet. Ya şimdi ben bir de şöyle bedenimle ilişkim biraz problemliydi benim. Bildiğim koskocaman martı kaşlarım vardı benim. Yüzümün yarısını kaplayan, hem kalın hem martı ve çok geri dönüt alıyordum bununla ilgili. Babam mesela beni Atatürk kaşlı kızım falan diye seviyordu Kemalist bir

babam var. Bir kız çocuğuna yapılacak iyi hareketlerden biri olmaması gerektiği düşünüyorum. Bedenimi çok sevmiyordum ben. Kaşlarımı saklamak için saçlarımı uzatıp böyle yüzümü kapattığımı hatırlıyorum. Şöyle geziyordum ortaokuldayken. İşte Rocker gençlik falan diyorlardı ama benim asıl maksadım kaşlarımı saklamaktı mesela. Yüzümü saklamaktı falan. Dolayısıyla şey gibi hani ilgisini çekmek için aaa abuk sabuk salak sulak hareketler yapıyordum. Ya özel bir şey var ama adını koyamıyordum. Şeyi ‘Kadının Adı Yok’u okuyuncaya kadar.

Evet, orada ha burada başka bir şey var ya. Burada cinsel bir şeyler var ya. Bu çocuk elimi tutunca ben o yüzden şey yapıyorum. Bana bakınca böyle bir içimde bir şeyler ha demek o yüzden falan diye. Taşların oturduğu yer belki biraz daha orası olabilir evet, şey bizim üst dönemlerden yine şey yapıyorlar bize okumamız için kitaplar öneriyorlardı. Ya Cephe’nin Parti Cephe’nin ve Kurtuluş’un hâkim olduğu bir lisede ortaokul okudum ben. Dolayısıyla biz şimdi ben o zaman ne anlayacağım? Cephe nedir? Kurtuluş nedir? Ya biz ortaokul bebesiyiz çünkü. Elimize kitaplar tutuşturuyorlardı. İşte bizi kullanıyorlardı içeri kitap sokmak istediklerinde bize veriyorlardı. Ortaokul öğrencileri aranmıyor falan diye. Nazım Hikmet’i falan da öyle tanıdım ben. Onlar bizi işte böyle hani okuma saatleri olurdu. Ortaokul ve lisenin bir saat galiba. Bir saat kompozisyon dersi, bir saatte okuma saati olurdu ve büyük bir zafer olurdu. Böyle yasaklanmış bir kitabı içeri sokmak bizi kullanırlardı. Ben o dönemden hatırlıyorum şeyi ilk defa o zaman okumuştum. Çok kitap okurdum. Hani verilen her kitabı okurdum. Babamdan kalan kitapları okurdum.

Öyle öyle tarif etmeye başladım. Cinsellik ne demek? İşte kadınlarla erkekler arasında bir çekim var. Çünkü anne babamın bu konuda bize anlattığı bir şey yoktu. Sadece hep kendinizi koruyun, işte kendinizi koruyun. Bekâretle ilgili bir vurgu vardı mesela. Hatırlıyorum. Korkulacak bir şey gibi anlatılıyor. Bisiklete binmemizi istemiyorlardı mesela hatırlıyorum böyle mint gibidir böyle ve ben hala bisiklet kullanamıyorum bu arada. Bisiklet bekâreti bozar. İşte taşa oturma, işte bekaret... Hep diyorum ya böyle şey etrafta sürekli böyle sesler vardı. Feminist şey yavaş yavaş o zaman Feminist bir bilinç diyemem ona belki ama şimdiki aklımla baktığımda müthiş Feminist bir eylem olduğunu düşünüyorum yaptığının. Tam da o sesleri susturmak için gittim biriyle yattım ben de. Yaşım çok küçüktü ama “kurtulacağım bundan kurtulacağım bundan” diye. Bekâretimden kurtulmam böyle annemle bir kavganın intikamı gibiydi yani. Sen sen buna çok önem veriyorsun böyleyse ben de işte senin o değer verdiğin şeyi senin elinden alacağım şeklindeydi ama sonra anlar diye ödüm bokuma karışmıştı tabi o da ayrı bir mesele. Ah şöyle önce büyük bir haz yani evet kurtuldum.

Eylemin kendisine dair bir haz diye bir şey yok bu arada. Yani o şey gibi çok teknik bir şeydi yani. Aaa oraya girecek işte şöyle olacak, böyle olacak falan gibi. Ama devamında bunu benim, sadece benim bilmem gerektiği, işte bunu annemin anlamaması gerekiyor, babamın anlamaması gerekiyor. İşler o zaman çok boka sarar çünkü. Tam da böyle üniversite gideceğim hani reşit değilim, yaşıam çok küçük. Hiç rahatsızlık duymadım hani bunu yaptım diye ama onların bilmemesi gerektiğine dair böyle sağlam bir şeyim vardı. Çişimi yaparken anlarlar mı acaba? İşte aaa çamaşırları annem yıkıyor işte şey yapıyor. Acaba oradan anlaşılır mı? Çünkü O kadar yüklemişler ki sana bir sürü bir sürü bir şeyi. Öyle bir kaygı hissettim. Anlaşılmasın noktasında böyle ekstra önlemler aldığımı hatırlıyorum yani çamaşırimi önce ben yıkayıp böyle temizleyip atıyordum şeye sanki ne olacaksa. Öyle işte. O da savaşıarak oldu.

İlk altı tercihim hukuktu. İyi ki de olmamış diyorum yani onu söyleyeyim çünkü yani bitiremezdim herhalde hukuku ben ya. Sonra kuzenim işte felsefe okuyordu. *** abim cezaevine girdi. Allah'ım şey diyordum ya. Evet, ben de *** abim gibi cezaevine gireceğim. İşte kitaplar falan gönderiyordu okuyalım edelim diye. Böyle hep şey hali vardı bende. İdolleştirdiğim biriydi. Ama böyle hani felsefe değil de psikoloji hani böyle felsefe grubu dersinde alanlar oluyordu ya. İşte mantık, psikoloji, sosyoloji falan... Psikolojiyi kendime yakın hissettim ve yazdım. 6 hukukun altına Marmara Radyo Televizyonu yazdım altına da şeyi yazdım işte psikolojiyi. Başka tercihte yapmadım. Evde bayağı olay oldu yani biz önceden tercih yapıyorduk puan gelmeden. Annemle babam gece kalkıyorlar. Diyorlar ki “Psikolojiyi silelim anlamaz nasıl olsa” Sonra annem ya da babam ikisinden biri diğerini ikna ediyor. “Fark ederse ağzımıza sıçar. Hani biz bununla baş edemeyiz. Ben uğraşamam zaten oraya düşmez” hani diye düşünüyorlardı. Ama istemedikleri oldu işte. Psikoloji oldu yani. Benimki böyle bir sürü şeyi birleştirmekle ilgili. İşte Felsefe Grubu öğretmenimden etkilenmişim biraz onun bileşimi gibi bir şeydi aslında.

Şimdi Samsun daha önce gittiğim bir kentti benim. Hani o da Karadeniz'de bir yer. Ama sonuçta Trabzon'da kalmadım yani ben bir üstteki tercihim bekliyordum hani TS puanıyla bir yere girerim hani sosyal puanına düşmem diye beklerken öyle oldu işte. Neyse tamam geldik güzel. Başka bir kentteyim. Ve yurttta kalıyorum. İki sene kadar yurttta kaldım ve şeyin ülkücülerin çok güçlü olduğu bir yerdi Samsun. İşte erkek yurtlarında çok şiddet olayı oluyordu. Çok açık şiddet olayı oluyordu yani Kız yurtlarında biraz daha sol sosyalist yapılar daha güçlüydü. Üniversite dönemine dair hatırladığım şey hep kavga, patırtı, gürültü işte bugün kim dayak yedi işte kız bloklarını boşaltıyor muyuz, boşaltmıyor muyuz işte şurada bir

eylem var gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? Ramazan'da kantinde yemek yiyoruz diye dayak yiyoruz falan böyle hep hatırladığım o yani çok baskın bir ülkücü, figür. Çok net çok kalabalıklardı çünkü. Bir avuç solcu öğrenci. Dolayısıyla politik iklim olarak sert bir yerdi Samsun. Ama çok tatlı bir ekiptik biz. Öyle söyleyebilirim. O zaman “***” diye daha anarşist bir ekiple takılıyordum ben. Dergi çevresi. Ama zaten bir avuç olduğumuz için birbirimizden haberdar işte hep ortak hareket ediyorduk diyebilirim. Bölümde de iyi bir potansiyel vardı. O yüzden bir taraftan baskı çok yoğun ama en keyifli işleri de belki üniversite döneminde yapmışımdır diyebilirim. Tiyatro yaptım. Dört sene tiyatro yaptım. Belediye Konservatuarı'na gittim. Dört sene okudum yani hem psikolojiyi hem tiyatroyu beraber okudum aslında. Belediyenin konservatuarında okudum. Onun dışında işte konserler organize etmeler mi istersin işte keyifle hatırladığım işte fanzin çıkarıyorduk mesela. Hani ekstra politik bir sürü dergi çevresi vardı. İşte kendi iç eğitimlerimiz oluyordu ya da şey gibi paslaşıyorduk da kendi aramızda. Mesela oradaki şeyi çok keyifli hatırlıyorum. Dayanışmanın güçlü olduğunu hatırlıyorum. Küçük bir kentte olmak şey gibi oluyor hani baskının yoğun olduğu bir üniversitedesin, küçük bir kenttesin, çok yüz yüzesin. Dolayısıyla o politik farklılıklar çok ayırtırmıyordu bizi yani. Hani böyle şey yapmıyordu. Güzeldi ilişkilerimiz. Başka politik çevrelerle de. O yüzden keyifli hatırlıyorum. Ama benim asıl motivasyon kaynağım ve ilişkilerim tiyatro çevresiydi yani.

Evet. Ben şeyi bir kaldıramadım. Mesela ailemin gönderdiği parayı yettiremiyordum ya. Böyle bir şey oldum buldumcuk olduğumu hatırlıyorum mesela. 1-2'deki *** ile 3-4'teki *** arasında *** arasında çok büyük bir fark var. Önce onu söyleyebilirim. Kontrolsüz bir para harcama yani ilk defa bağımsız bütçen oluyor. Ve sen 15,5 yaşındasın daha 16'na girmemişsin sen ne diye bok yemeye üniversiteye gidiyorsun ya? Bir otur oturduğun yerde yani. Tabii şey işi politik bir çevrenin içerisinde ama çok da arzulu bir kadındım ben yani üniversite demek benim için özgür seks yapacağım yer demek öyle kafamdaki tasarıma uygun bir şey yakalamaya çalışıyorum aslında üniversite hayatı. Ama hevallere hevallere yani. Ta ki bu işte bizim dergi çevresiyle tanışmaya kadar yani. Onun, onun öncesi, hep hevallere, hevallere. Dolayısıyla şey gibiydi birinci ikinci sınıfta gerçekten o şey “Politik mücadeleler politik mücadeleler ho hooo!” falan modundaydım ben de. “Kaşlar alınmayacak.” Ki en büyük arzum oydu. Üniversiteye gidince o kaşlar alınacak. Ondan sonra işte makyaj yapmam ben, şöyle yapma, ben, öyle giyinmem ben falan gibi böyle salakça kendi kendime sol muhafazakâr bir tayfanın içerisine düştüm ve öyle davrandım. Sonra kendime geldim ve aslında 3'ü, 4'ü daha keyifli hatırlıyorum yani o yüzden. Yok artık ben angaje olmak yerine

hayır şey demeye başladığımı hatırlıyorum. “Ben sizin gibi düşünmüyorum.” demeye başladığım yer belki üniversite 2’den sonra falandır yani. “Hayır, ben bunu doğru bulmuyorum. Ama siz kadınları görmüyorsunuz. Ama hep erkek merkezli düşünüyorsunuz” daha çok daha yoğun annemle tartışmalarında vardır bu. Ama daha politik bir zemine oturması o dönemdir yani öyle söyleyebilirim.

Şey gibi okuma gruplarımız vardı. Çok okuyordum. Yani böyle şey gibiydim başkalarının ne söylediğine bakmayacağım kendim okuyacağım ve çok şanslı karşılaşmalarım oldu. Yani bizim okuduğumuz dönemde şey çok sesli, tartışılan bir şey değildi. En azından ***’de değildi. İşte feminist hareket o zaman şimdiki gibi siyasetlerin yok kadın meclisleri, yok bilmem öyle bir şey yok yani. Çok cinsiyetsizdik hepimiz bütün dergi çevreleri, bütün siyasetler ama işte “Pazartesi” dergisi vardı değil mi o zaman? “Pazartesi” başka ne vardı net hatırladığım “Pazartesi” var mesela. Elimize geçen her şeyi tüketmek, okumak hani üç dört arkadaş şanslı bir karşılaşmamız oldu diyorum o yüzden. “Burada garip bir şeyler var ya. Biz başka bir şey yapalım. Biz fanzinde kadınlar olarak bir bölümü yazalım.” Mesela ilk başta şaşırmıştı arkadaşlarımız hani ne oluyoruz ne demek kadınlar diye. “Ne güzel danaya girer gibi fanzine girdik ne kaşınıyorsunuz” falan gibiydi. Sonra onlar da içselleştirdi. O yüzden şeydi sanırım okuduklarım daha çok ve şanslı karşılaşmalar yani. Ve etrafımdaki kadınların hiçbiri şey demedi “Biz ne bok yiyoruz” demedi. Ben 96’da üniversiteye girdim. 96-2000 arası. O dönem şeyler çok güçlü, belli siyasetler çok güçlü. Biz küçük dergi çevreleriyiz yani öyle söyleyeyim. İşte Samsun’da da en güçlü siyaset şey en belirgin hegemonya kuran MHP Ülkü Ocakları Ama TİKKO çok güçlüydü o dönem cephe çok güçlüydü bir de şey TİKKO, Cephe, Yurtsever Hareket. Onun dışında da çok fazla bir şey yok. Koordinasyon üçten sonra patladı ve sevgilim vardı, Koordinasyoncu. Onlarda da böyle yavaş yavaş bir kadın söylemi böyle pıt pıt çıkmaya başlıyordu ama o öğretmenliğe atandık. Öğretmen olduktan sonra işte siyasetlerin, bir kadın meselesine dair bir söylemi gelişmeye başladı. Üniversite döneminde öyle bir şey yoktu yani.

2000’de ben tercih dışı bir şekilde Siirt’e atandım. Tercihlerimi yaptım ki hayalim gene İstanbul ya da İzmir’de yaşamaktı ama ikisi de kapalıydı. Benim hep böyle şey gibi yani istediğim kente nokta atış böyle bir vuruşum olamadı yani. Hep etrafımdan dolanıp durdum üniversitede de öyle oldu sonrası da. Siirt’e gidene kadar ağladığımı hatırlıyorum. O zaman bir erkek arkadaşım vardı. Ben 19 yaşındaydım. Altı yaş büyüktü benden. Çok da böyle şey ben biraz şey meselesinde şanslıyım galiba yani en azından üniversitedeki aşklar meselesinde şanslıyım. Yani kötücül adamlarla karşılaşmadım. Çünkü üniversite döneminde çok ağır

travmatik deneyimler yaşayan arkadaşlarım olmuştu. Ben tam tersi bir profilde en son ilişkim özellikle öyle bir adamdı. Çok sevdim. Ve şey gibi bedenimi sevmeyi öğretti sevişmeyi öğretti hiçbir şey bilmiyordum yani çünkü böyle çok çok nasıl söyleyeyim zorlandığım kararlar vermek zorunda kaldım. Evlenmeyi istiyordu ve çocuk yapmayı istiyordu ben de hiç öyle bir hayalim yoktu yani üniversite bitecek biz işte sanki hep yıllarca sevgili kalacaktık gibi hissediyordum iyiydik böyle. Sonra ben Siirt'e atandım ve gitmeden önce de şey dedim “Hayır ayrılalım yani ben evlenmeyeceğim ve sen çocuk yapmak istiyorsun”. Ben daha on dokuz yaşındayım neyine evleneceğim arkadaşım yani Siirt'e gidene kadar Siirt'e gitmeye mi, ona mı ağladım çok emin değilim ama zırlı zırlı ağladığımı hatırlıyorum yani.

Sonra orada iki sene kaldım. Siirt'in en önemli avantajı atanan tüm öğretmenler genç. Dolayısıyla aslında bir sürü genç insan. Üniversitenin devamı gibiydi. Sadece işte başka bir kenttesin. Çok muhafazakâr bir kenttesin aslında. Hani bir yandan politik olarak şeylerin olduğu, anadil eylemlerinin olduğu dönem, sokaklar çok hareketli, şey yok herhangi bir çatışma yok devletle, PKK arasında. Öyle aktif bir dönem değildi. Ben iki yıl boyunca bir kere öyle bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ama şeyi hissediyorsun tabii. İşte askeri araç konvoyları, helikopterler, anadil eylemleri. Sürekli helikopterler uçuş yapıyordu mesela askeri helikopterler. Uzun uzun askeri konvoylar, kente giriş çıkışta kimlik kontrolleri falan hani bunlar devam ediyordu ama bizden önce orada çalışanların yaşadığı kadar ağır bir deneyim değildi benimki yani. Bir kere bir hani onun şey bir kere bir çatışma haberi geldi. Onu söyleyebilirim. Dolayısıyla Siirt demek benim için aslında üniversitenin devamı gibiydi. Hani orada da çok genç insanlar var yeni atanan insanlar var. İşte yatılı erkek... Haaaa 670 erkek öğrencinin olduğu bir yatılı erkek okuluna atadılar beni. Evet, çocuklar Şafi dokunamıyorsun. Çekiniyorlar kadın rehber öğretmenden. İlk dört, beş ay çok zorlandığımı hatırlıyorum. Sonra bağlandım, oraya da bağlandım çocuklara da bağlandım. Ağlayarak geri geldim. Öyle güzeldi, zordu ama. Zordu.

Siirt'te iki yılda bir kere şeyle ilgili hani hep üniversitede de sınıfımda Kürt hareketinden arkadaşlar vardı. Çok yakın Kürt arkadaşlarım vardı ama ilk defa Kürtçe konuşulan ve Kürt nüfusunun olduğu bir yerde ben iki yıl yaşadım. Dolayısıyla benim için dönüm noktasıdır aslında. Kürt meselesine dair içimdeki soru işaretlerinin çözüldüğü yerdir diyebilirim. Yani uzaktan konuşmak ve oradaki yaşamı deneyimlemek başka şeyler. Bu anlamda bir değişim yaşadığımı düşünüyorum. Siirt öncesi ve sonrası. Birinci bunu söyleyebilirim. Aslında anlamadığım bir sürü şeyi net görmüş, deneyimlemiş oldum gibi bir şey bir bunu söyleyebilirim. İkincisi iki senede iki ilişki yaşadım ben. Siirt'te aaa hani biri de fena ağzıma

sıçan bir ilişkiydi. Dolayısıyla çok böyle şey gibi; feminist bir kadını. Ama kendime neler yapıyorum? Evet, Siirt Siirt'te neler yaşadım? Hani başıma da neler geldi arkadaş? Yeni bir başlangıç yapma kararıyla çıktım ben Siirt'ten giderken. O yüzden işte aşk ilişkisinden ne anlıyorum lan aşk ilişkisinde de bir sürü şey oluyormuş aslında. Lan flört şiddeti diye de bir şey varmış. Ondan sonra ben de çok Allah'ın birini sevmekle birini işte vermek arasında aslında oradaki o dengesiz haller falan kendimle ilgili özellikle flört ilişkisi üzerinden Siirt'ten çok büyümüş döndüğümü düşünüyorum yani. Orası acayip tökezlediğim bir yerdi ama. Yani hem Siirt gibi bir yerdesin. Çok göz önündesin. Allah diyordum ya “Biraz da onun tadına bakalım. Haydi biraz da onun tadı var” falan diye. İki resmi onun dışında gayri resmi ilişkiler yaşadığım bir yerdi.

Kendime çok hoyrat davrandığımı düşünüyorum Siirt'te. O yüzden finali güzeldi. Yani böyle şey gibi şelale tesisleri diye bir tesis vardı Siirt'te. Kulakları çınlasın caanım kadınlardan bir kadın arkadaşım vardı benden 7-8 yaş büyük. Onunla tayin olduğumu öğrendiğim hafta işte şey diyordu *** Siirt'le birlikte yaptığımız şeyleri hızlandırılmış bir şekilde yapalım. Bir gün şurada kebab yiyelim. Bir gün şurada şunu yapalım. Kaçak göçek herkesten kaçarak böyle kalabalık bir gruptuk çünkü. Baş başa vakit geçiriyorduk. Orada yaptığımız konuşma hatırımdadır hep yani. Gerçekten şey demiştim. Şu an eşit değilmişiz gibi hissediyorum. İlk defa benimle böyle konuşuyorsun hani. Bu şey çok güçlü dayanışma içeren şeyler söylemişti bana ya. Ablalık yaptı bana öyle söyleyeyim. Bak burada bir sürü şey yaşadın ve o dönemin en büyük şahidi de oydu mesela. Yaşarken hiçbir şey söylememişti bana hani yanımdaydı sürekli vesaire. Dışarıdan bakmamı sağladı. Dışarıdan bakmamı sağladı. Yani işte aslında belki şöyle bir şey, özü şu olabilir. Çok uzun bir konuşmaydı. Öz itibarıyla söyleyeyim. “Aaa karşıdaki insanları görmeden veriyorsun oradaki dengeyi kuramıyorsun. Kendinden veriyorsun fazla veriyorsun çok coşkulusun anlıyorum ama hani biraz burada o da ilişkide bir dengesizlik yaratıyor kurban olurum canım *** .”

O yüzden Samsun'a döndüm sonra Samsun'a tayin oldum. Ama o konuştuklarımız hiç aklımdan gitmedi. Daha kontrollü ilişkiler yaşamaya başladım bu sefer diyebilirim yani. Hata yapmadım anlamında söylemiyorum bu arada evet çok burnumu boka soktuğum şeyler oldu ama daha kontrollü. Samsun evet geri dönüş Samsun benim üniversitedeki Samsun değil tabii yani bunların her sokakta bir sürü anım var ama kimse piyasada yok. “Bana Siirt'i özlersin” dediklerinde inanmamıştım ama ilk böyle üç dört ay “geri mi dönsek acaba iyiydik orada ya ekip de sağlamdı dediğimi” hatırlıyorum yani. Direkt Eğitim-Sen'e gittim mesela. Mesleğe başladığım andan itibaren sendika benim için çok önemli bir adres oldu. Yani stajyerken

gittim, üye olamıyor olsam da buradayım demek için 2000’de bir giriş yaptım öyle devam etti zaten. Samsun'a gittim. Önce Eğitim-Sen’e gittim oradaki çevre çeperle tanıştım. Eski arkadaşlarımdan çok az kişi vardı. Yeniden aslında hayat kurdum öyle söyleyeyim. Ama çok sendika merkezli bir hayatım oldu. Çünkü gittiğimin altıncı, yedinci ayı beni yönetime soktular. Kadın sekreteri oldum. Önce kadın komisyonunda aktif bir şekilde çalışıp o zaman kadın komisyonu diye tanımlanıyordu. Sendika kadın komisyonunda işte oradaki kadınlarla tanıştım ve şey de böyle Siirt'ten dönüşüm biraz şu adamlarla olan ilişkinle bir frene bas. Belli bir süre hayatına kimse girmesin sakın ol. Biraz işte şey Siirt Siirt'in dışından gelenlerin çok aktif siyaset yapabileceği bir yer değil bu arada. Dolayısıyla evet sendikal mücadele içerisinde bulundum Örgütlenme çalışmalarında, şuyunda, buyunda, etkinliklerde vesaire. Ama Samsun'a dönüşüm o üniversitedeki gibi yeniden aktif siyasetin içine dönüşüm gibiydi diyebilirim yani. Çok hoş feminist kadınlarla tanıştım Eğitim-Sen üzerinden. Ve öyle başladı hikâye. Asıl hikâye işte ikinci dönüşle başladı yani. Kadın sekreteri oldum.

Yine aslında sendika yaş ortalamasını düşündüğümde 23 yaşındaydım ben ve şey gibiydi 50-60 yaşındaki adamlarla yönetim kurulundaydım ve tek kadındım ama komisyon çok iyiydi yani kadın komisyonunda çok güzel kadınlar vardı. Zordu ama keyifliydi. Dolayısıyla şeyden oradan başka bir akış başladı. Hani daha güçlenen bir akış başladı diyebilirim yani. 3 sene yönetimdeydim. Eğitim Sen'in anadille ilgili kapatma davasının olduğu dönem. İşte bu da ne demek aslında böyle bir dönemde yönetici olmak çok seyahat etmek demek çok sık Ankara'ya eyleme gitmek gelmek demek ondan sonra hafta içi deli gibi Samsun'da her gün işte meşaleyle yürüyüşler yapılıyor. Bir yandan işte anadille ilgili eğitimler yapılıyor. Hani neden bunu savunuyoruz? Ne oluyor, ne bitiyor diye. Bir yandan başka gündemler var. Hep koşuşturmacayla geçti. Ama cumadan Ankara'ya gidiliyor. Sakarya'da yatılıyor. Sokak eylemleri vardı o dönem çünkü. Öyle aktif bir dönemdi.

22'nin sonu 23'ten 2017'de İzmir'e geldim. Çok uzun bir süre yani. Belli bir döneme kadar çok sendika merkezli bir hayatım vardı. O zaman politik bir bağım da vardı hani ÖDP'liydim o dönem. Kısa bir dönem de olsa ÖDP ile sendikalı ayağa da DSB'li işte politik bir bağ deyip hafif şey yapmayayım o küçültmeyeyim bayağı aktif bir nüvesiydim. Hem partide hem şeyde. Daha önce anarşistim ben yani aslında böyle Devrimci Yolcu falan değilim. Öyle bir gelenekten gelme değilim. Ama ne ÖDP herkese kucağına açan “feministlere kucağımızı açıyoruz; Anarşistlere, Troçkistlere kucağımızı açıyoruz” çağrısına cevap veren feministlerdenim. Öyle söyleyeyim. Ama ilk göçte ben ayrılmadım. Daha geç ayrıldım. Yani ilk feminist göç vardı ya ÖDP o dönem ayrılmadım daha geç. Sonra sendika dışında

hayatımda ne vardı diye sorsan ilk beş sene hiçbir şey yoktu diyebilirim yani. Sendika ve siyaset dışında tabii ki 3-3,5 sene hayatıma kimse girmedi gerçekten. Böyle uzun bir ara verdim. Sonra*** tanıştım. Arada böyle tek gecelik işlerimiz oldu. Kısa süren bir ilişkim oldu. Ama asıl 3.5 sene sonra *** tanıştım. O da sendika alan ve siyasetten biriydi. Dolayısıyla bizim ilişkilerimiz aslında hani evet çevre çeper hep sendika ve siyaset üzerine. Merkezde o vardı yani öyle söyleyebilirim.

Onun dışında biz kadınlar bağımsız işler yapmaya başladık. İşte sendikadan bağımsız işler ya da sendika içerisinde işte mesela “Filmmor Kadın Filmleri Festivali neden Samsun'da yapmıyoruz?” hani deyip Samsun'da da hani böyle bir şey yapabilir miyiz? Farklı bir şey yapabilir miyiz? Azıcık İstanbul azıcık Ankara esintisi yaratabilir miyiz gibi. Ya da ne bileyim fotoğraf sergileri, resim sergileri, Toplumsal Cinsiyet Atölyeleri böyle çok hızlı bir dönemdi. Bütün odağım oydu diyebilirim. Başka hiçbir şey. Bir dağcılık yaptım belli bir dönem. Evet, dağcılık yaptım onun dışında rahatlamak için bir de o dönem şöyle bir şey oldu. Aaa evet bak aynı döneme denk geliyor. Ben birine kefil oldum evet, orayı anlatmadan geçmek istemem o dönem böyle şey oluyordu. Herkes çapraz birbirine kefil oluyordu. Yalnız benim kefil olduğum insan, benim canımı çok yaktı. 30 bin lira gibi bir rakam. Ve kayboldular ortalıktan. Dolayısıyla benim o borcu ödeyebilmem için okul dışında ve sendikadaki mesaim dışında hafta sonları dershanede çalışmak zorunda kaldım ben. Hem politik olarak hani itiraz ettiğim bir şey bu ama ihtiyacın da var hani para kazanmak zorundasın KPSS dershanelerinde çalıştım. Sonra birazını ödedim birazını ödeyemedim sonra ailem öğrendi bir şekilde. Öyle hallettik gitti ama bir iki yıl öyle bir ızdırabım da var yani.

İş hayatım şöyle: Eğitim Sen'in çok güçlü olduğu bir okulda çalıştım ben. Yetmiş üyeydik. ***Lisesi öncesi *** diye bir lisede çalıştım. Orada da Eğitim Sen'liler çok güçlüydü. Dolayısıyla şey gibiydi mesleğin o ilk yılları Eğitim-Sen'in de çok güçlü olduğu bir dönem. Dolayısıyla iş hayatında çok belirleyici olduğumuz, işte kürsüden müdür indirdiğimiz dönemlerdir yani kurul toplantısında hoşlanmadığımız bir şey söylediğinde toplantıyı terk ettiğimiz AKP öncesi dönemden bahsediyorum. Dolayısıyla iki tarafı karşılaştıracak bir şey var elimde. Onu söyleyebilirim. Çok güçlüydü ya çok hatırı sayılır bir sendikaydı Eğitim-Sen o zaman. Vallahi. İş yerlerinde gümbür gümbür öttürüyordu yani. O yüzden yaşça benden çok büyük insanlarla çalıştım. Gittiğim her okulda okulun en küçüğü oldum. Bunun hem artıları hem eksileri oldu bu arada ama hep de iş yeri temsilcisiydim. Sendikayla iş yerinin bağımlı kuran ufaklık; dolayısıyla çok güzel hatırlıyorum ya çok güçlü dostluklarım oldu. Hala görüştüğüm insanlar var mesela. İşte *** öldü canım benim. Hala görüşüyorum. Hepsi emekli

oldular bu arada. Gerçekten onlar benden çok büyüktüler çünkü çok güzel kadınlar hatırlıyorum.

O anlamda Samsun'daki iş yerlerinde çok şanslı yani tayinle gidiyorsun bunu belirleme şansın yok. Çok şanslıydım, çok güzel kadınlarla tanıştım. Ortaokul ve lisede de böyle hani şey “Aman sen feministsin” falan diyorlardı. Ben hani olabilir ama hani böyle şey kötü bir şeymiş gibi kullanılıyordu ya bu hani bir de daha böyle Duygu Asena’yla eşleştirilmiş kötü bir şey olarak görülüyordu. Başımız üstüne. Eyvallah Duygu Asena’ya benzetilmek keyifli bir şey. Şimdi diyebiliyorsun o dönem diyemiyorsun öyle şeyler. Evet, dolayısıyla asıl üniversite ve sonrası aslında net bir şekilde evet ben Feministim. Bunu böyle bağırarak söylemek istiyorum dediğim dönemler. Aslında şöyle oldu. Bizim *** 6 sene süren bir flörtümüz oldu. İşte aynı evde yaşadık, iki ayrı ev vardı ama işte yazlık kışlık gibi kullandığımız. Sonra ben Sağlık Bakanlığı'na atandım. Ama başka bir ile Trabzon'a. Ben Trabzon'da kalamam kalırım. Ailemin yanına gittim işte. Sonra sen bir de şey dedi böyle uzaktan uzağa olmuyor. Ne yapalım ya evlenelim mi lan?” falan dedi. Bana da o dönem şey gibi geldi yani Trabzon'da yaşamak istemiyorum neden olmasın hani. Zaten altı senedir beraber yaşıyoruz öyle çok bir şey değişmez. Kendi düşünerekten bir nikâh gibi düşünürken biz bir düğün yaptık ama yani. Ve evlendik. Ve ilk gününden itibaren bok gibiydi yani.

Şey gibi şöyle bir deneyim yaşadım ya. Düğün sabahı ailesi eve geldi. Çarşaf meselesi diye muhtemelen ya da onun daha modernize edilmiş bir formülü yani bunun başka hiçbir açıklaması olamaz yani. İlk krizimiz orada patladı mesela. İlk gün ya. Evlendik gece üçe dörde kadar bir de işte normal bir düğün oldu böyle akrabaların savrulduğu hani ailelerimizin taktığı, takıları geri aldığımız bir tören oldu. Sonra sendika bize yemek düzenledi. Eş dost arkadaşlarla gece üç müydü dört müydü eve geldiğimizde hatırlamıyorum yani. Saat on birde kapı çaldı ve ailesi geldi. Annesi, babası yanlarında yabancı bir kadın ben bunda bir anormallik olduğunu söyledim. Çünkü tanıyorum ailesini yani. O gün başladık kavga etmeye. Kahve içtik. Sonra ben zaten çok şaşkındım ve nasıl davranacağımı da bilemedim. Yani çünkü şey gibi oluyorsun. Bu insanlar niye buradalar ya? Asgari nezaket bile şey düşünür. Gece dördte beşte bu çocuklar eve geldi. Rahatsız etmeyelim diye. Düşünmez mi? Hani bir de yorucu bir şey düğün çok boktan ve yorucu bir şeymiş zaten. Bir sürü insanı öpüyorsun. Dört yüz beş yüz kişiyi öpüyorsun. Dört yüz beş yüz kişiye “hoş geldin hoşça kal” falan diyorsun. Deli gibi fotoğraf çekiyorsun. Bunların kendisi bile belli başlı yorgunluk, o organizasyon şeyi bir tarafa bırak. Bir sürü şeye maruz kalıyorsun yani. Ben olsam böyle bir şeyde hiç ellemem belli bir süre yani. Dinlensinler, yatsınlar, zıbarsınlar, yuvarlansınlar falan derim yani. Bir

terslik var. Bunu hissediyorum ama söylediğimde bunu anlamıyor. “Hayır, öyle bir şey değil” diyor. Bu sefer kendini kötü hissediyorsun “ben mi yanlış yorumluyorum.” Seni bu sefer başka bir akıl yürütmekle suçluyor ama ben yüzde yüz eminim orada olup biten başka bir şey olduğundan yani. Dolayısıyla aslında oradan başlayan bir fecaat oldu ve gitgide böyle kötüleşti ilişkimiz.

Ailesi mi ailesinin talepleriyle baş edemedi yani kendini Devrimci Yolcu olarak tarif eden bir aile ve *** öyle tarif ediyordu. Fatsalı öyle bir gelenekten geliyorlar, onlar. Şey benim Feminist olmam. İşte hani böyle bir aktif aktif görünür bir kemikte olmam şey gibi bir telaş yarattı ailede. “Aman bu bizim çocuğumuzu ezer, aman bu bizim çocuğumuz. Aman da bizim çocuğumuz. Aman da bizim çocuğumuz” gibi şey gibi oldu ben hiç karışmadım bu işe ve bunu başta da söyledim. Hani özellikle annesinden gelen böyle yoğun bir şey vardı ve hep şeyi söylerim ben kendime Feministim diyorum ve senin yüzünden annenle kavga etmeyeceğim. Hani bir kadınla karşı karşıya gelmeyeceğim bu yüzden. Ben çok kolay bu işi çözebilirim. İşte annenle karşı karşıya gelirim ve derim ki “Hani ben böyle böyle düşünüyorum sizden de böyle böyle davranmanızı talep ediyorum. Eğer burada anlayamayacaksak derim” konuşurum yani. Ya da refleksif söylediği bir şeye o şekilde cevap verebilirim. Ama böyle bir gerilim istemiyorum. Yani böyle bir karşı karşıya bu benim meselem değil çünkü. Bu senin meselen. Sen burayı yönetebilirsin hani sen halletmelisin. Benim ailem de belki ilişkimize müdahil olmak isteyecek ama ben izin vermiyorum. Böyle işte her tatilde onların yanına gitmeni istiyorlar. Fındık bahçeleri vardı mesela. Fındıkta oraya gitmeni istiyorlar ve fındık toplamanı istiyorlar. Ondan sonra ve bunu da aslında “Gelinlik” yapmanı istiyorlar aslında. Ondan sonra benim ailem Trabzon'da oturuyor onun ailesi Fatsa'da. Biz mesela Fatsa'dan geçemiyorduk direkt Trabzon'a. “Ama annelere ayıp olur.” Ya nereden bilecekler diyorum mesela. Ya da hani niye ayıp olsun ki? Bizim önce Trabzon'a gideceğiz dönüşte uğrarız diyordum mesela. Bunlar bile kriz oluyordu ya da her tatil yaklaştığında ben geriliyordum mesela. Çünkü ailesi aramaya başlıyordu oraya gidilsin, orada kalınsın hani böyle çok iç içe bir hayat olsun anne denilsin, baba denilsin hiç ben öyle toplara girmedim zaten yani. Hep “Siz siz siz.” Oraları yönetemedi başka alkolle ilgili ciddi problemler yaşadık sonra ama asıl temel sorun birlikte yani flört ederken hayatımızın devam edeceğini düşünüyordum ben. Orada da inişler çıkışlar vardı ama bize dair şeylerdi onlar. Kavga, patırtı, gürültü oluyordu yani. Olsun. Tadı, tuzu, biberi. Eyvallah. Ama şey meselesi hani işin içine evlilik ve onun sosları girdiğinde daha önce de bir kere boşanmayı denedik boşanamadık ondan sonra bir kere daha dava açmıştık sonra işte benim kardeşim yeni

boşanmıştı o dönem. Benim ailem bana böyle şey yaptı. Belli bir dönem ayrı yaşayım, ayrı yaşadık o dönem. Yeniden flört ettik falan. Hani bir daha deneyelim, bu kadar uzun süre şu oldu, bu oldu vesaire. Ama temel sorun benim ailem krizi yarattı yani. “Lan bu boşanalı daha altı ay oldu sen de mi boşanacaksın, ikisini birden kaldıramayız” falan gibi böyle bir yük yüklediler sırtıma öyle söyleyeyim. Ben de nedense o dönem dinleyiverdim nasıl olduysa anlamıyorum. Şu an anlamıyorum yani. Sonra yeniden bir araya geldik belli bir dönem ayrı yaşadık. Sonra tekrar bir araya geldik. Sonra zaten son bir buçuk senemiz aynı evde ama ayrı odalarda ayrı hayatlar iyi ev arkadaşı olarak geçti ki ben bir ömür boyu böyle yaşadım yani çok iyi bir ev arkadaşı çünkü. Gerçekten çok iyi bir ev arkadaşı.

Sonra şey fark ediyorsun yani bu ona da haksızlık, sana da haksızlık. Birinin ilişkimize dair iradi bir karar alması gerekiyordu. Hala çok sevdiğim ve çok kıymet verdiğim biri onu da söyleyebilirim. Ama şey gibi hani ben ne bileyim ya birbirimize haksızlık ettiğimizi düşündüm yani sanki başka hayatlar kurabiliriz, başka hayatlara savrulabiliriz aslında. Ama birinin bunu yapması gerekiyor. Birinin o sorumluluğu alması gerekiyor. Sonra işte “boşanalım” dedik. Ha boşandık ha boşanacağız pazartesi günü konuştuk. Cuma günü de boşandık, öyle bitti gitti. On iki sene sürdü totalde ilişkimiz. Sonra *** halasına taşındı. Ayrı bir eve çıkması biraz zaman aldı. Ben o dönem şeye çok özen gösterdim. Yani dedim ki “Ben buradan gitmeliyim artık yani olmuyor.” Hem Samsun'daki ilişkiler bittiydi çünkü. İşte Samsun'daki ben şeyden örgütlü olduğum yapıdan ayrıldıktan sonra bağımsız kadın hareketindeyim artık dedikten sonra benim oradaki politik ilişkilerim de dağıldı. Aynı zamanda kişisel ilişkilerimde de bu, o ayrışmamın kişisel ilişkilerime de bir yansıması oldu. Son dört beş senem benim daha evde, daha yalnız, daha ayrı ilişkiler kurduğum bir dönemdi. Dolayısıyla şey gibi oldu Samsun bitti artık. *** çünkü 2010'da geldi. 2010'dan itibaren bizim böyle benim can yoldaşım oldu yani 2010'da evet ben gittikten yedi sene sonra geldi bak şimdi düşünüyorum. *** ihracından sonra çok netleştirdim “Ben artık dedim ki ben daha fazla burada kalmayacağım.” *** orada kalmış olsa o süreç devam etmiş olsa bir sene daha kalırdım mesela. Hani ya da iki sene orada yaşayacaklar olsa hep orada kalırdım. Ama onlar da Samsun'dan ayrılınca ben gidiyorum. Altı ay boşandıktan sonra altı ay kaldım Samsun'da. Sonra bu hiç olmayacak iş İzmir'e tahinim çıktı. Hiç beklemiyorduk yani. Ve geldim dört senedir de İzmir'deyim. Şöyle söyleyeyim Samsun bir kadının aslında rahat edebileceği kentlerden biri. Hem Karadeniz hem değil.

Samsun güzel bir kent İzmir'e de benziyor aslında onu söyleyebilirim. Denizle bağı güçlü bir kent, ucuz bir kent dolayısıyla Samsun rahat bir yer aslında. Sadece alanlarını bilmen lazım

bence aynı şey İzmir için de geçerli yani eski İzmir'de İzmir eski İzmir İzmir'de bir yer ama eski Alsancak'ta davrandığın gibi eski İzmir'de davranamıyorsun. Bir sürü İzmirli var hani İzmir'in içinde. Samsun'da öyle bir yer. Ben Atakum'da yaşıyordum. Atakum'da çalışıyordum. Keyfim de yerindeydi yani. Samsun kadınlar için bence rahat hareket edebilecek kentlerden biri diyebilirim yani. Ben kendi çevre çeperim üzerinden söylüyorum yani bunu politik bağlamdan bağımsız söylüyorum onu öyle söyleyeyim. Bir feminist olarak başka şeyler söyleyebilirim. Aslında Türkiye'nin her yerine kadınlar için aynı potansiyeli taşıdığını düşünüyorum. Risk olarak yani. İzmir'de Samsun'da... Mesela İzmir'de olmayı çok güvenli buluyor insanlar. Ben aynı şeyi düşünmüyorum. Sen çünkü işte şu nokta atış bir yer gösteriyorsun. Orası benim güvenli alanım diyorsun. Sen tanıdığın çevreye çeperle kendine bir alan oluşturuyorsun hani. Ya köpek sürüleri gibi ya “burası bizim yerimiz” diyoruz orası bizim güvenli alanımız oluyor yani yoksa ya her yerde her şekilde kadınların ortak bir şeyi, hani ortak bir tehdidi paylaştığımızı düşünüyorum. Öyle çok korunaklı, çok güvenli mekânlar yok aslında. Ya çaba sarf ediyoruz daha iyiymiş, daha iyi hissedeceğimiz şeyler var. Nasıl söyleyeyim? Öyle sanal âlemler yaratıyoruz yani. Sen yirmi sene gittiğin bir barda da tacize, tecavüze uğrayabilirsin hem de yirmi sene dostluk ilişkisi kurduğun bir insan tarafından, sanırım anlatabildim şimdi derdimi. Yirmili yaşlarda bu işte benim üniversitedeki sevgilimin ben evlenelim çocuk yapalım hikâyesi. “Hayır, evlenmeyeceğim ve ben çocuk yapmayacağım” dedikten sonra ay adamdan ayrıldıktan sonra bana bir şeyler oldu. Ve şey dedim ya. “Acaba evlense miydik? Acaba bir çocuk yapsa mıydım” falan. Çok ürktüm ben o evlilik lafı falan çok... 19 yaşında biri sana evlenme teklif ediyor. Haydaaa falan.

Böyle bir iki sene bir vurdu tamam mı böyle? işte aaa ben şey diyordum hatta şöyle beylik laflar yapıyordum “ay ben kendime flört aramıyorum çocuk doğurmak istiyorum ona baba arıyorum” falan diye utançla hatırladığım cümlelerim var. Sonra ben bir kere hamile kaldım *** beraberken. Çok nettim. Yani hiç öyle evlenirken de mesela hep şeyi söylerim. Ortak duygumuz çocuk sevmememizdi mesela evlenirken de çünkü benden altı yaş büyüktü. Ve o şey gibi bakıyordu hani aaa kim gibi bakıyordu hani ve hep şeyi söylemiştim çok net konuştuğumuzu bu konuda çok net anlattığımı kendimi hatırlıyorum ya. Anelik meselesi benim için aynı zamanda politik bir mesele. Bu konuda çok netim. Hani evlenirim değiştirim hani ufacık bir şey varsa aklında çocuk yaparım hani evlenmek benim için böyle bir anlam taşıyor ve ben çocuk yaparım diye bir ufacık bir şey aklımdan geçiyorsa hani hadi yolları ayıralım. Çünkü bizim evlenme motivasyonumuz aynı şehirde yeniden yaşamaktı. Bambaşka bir şehirdeydim. Tayin meselesi yüzünden bir evlilik kararı aldık. Yoksa öyle devam

edecektik zaten. O yüzden çok nettim. İşte 20-23 yaşlarında belki bir vurduydu. Acaba çocuk yapsam mı falan diye. Çok seviyorum çocukları bu arada ama benim olsun istemiyorum.

Şimdi bu hani verili bir annelik ideolojisi var ya onun annelik ebeveynlik ideolojisi ben ona rağmen alternatif bir ebeveynlik modelini yaratabileceğimizi düşünmüyorum. Aaa işte bu bir anne olarak da bir baba olarak da hani partnerlerin bu işi becerebileceğini düşünmüyorum. Bu biyolojik anne babalık meselesinin bu kadar önemli olduğu, bu kadar altının çizildiği bir yerde kolektif bir çocuk büyütme yani benim için bir çocuk ne zaman doğurulabilir? Hep beraber büyüteceğimiz bir şey olursa yani. Biyolojik anne babasının bir iyice belirsizleştiği yani biz hep beraberiz ve dedik ki ya hadi sen işte senin yumurtaların iyiymiş arkadaştan işte yumurtluyorsun. Sen de sperm ara hadi. O zaman biz bir çocuk yapalım. Hep beraber büyütelim gibi bir şey düşünüyorum. Yani o mülkiyet ilişkisi ve şey gibi yatırım gibi bir şey ya çocuk yani. Birinci meselem bu. Hani bu kadar bu sürecin bu kadar keskin olduğu bir yerde alternatif annelik babalık mümkün değil yapamayız yani. O yüzden bu topa girmeyeceğim yani. Çok nettim o konuda. İkincisi benim kendi annem ve babam aslında modellediğim bir ebeveynlik şeyi var ve evlilik ilişkisiyle ilgili de baştaki iddiamız şeydi bizim hep. Biz hani oraya düştüğümüz an bu işi bitireceğiz. O geleneksel şeye girmeyeceğiz falan deyip göbeğine düştük ya. Böyle en kallavi sorunu. Hani tarihin tozlu raflarından çıkacak bir evlilik sorunu nedir? Ailelerle yaşanan sorundur derdim herhalde hiç aklıma gelmezdi ikimizin arasında böyle bir sorun olacağı. Dolayısıyla hele bir çocuk hıhı mümkün değil. Hiçbir şeyin alternatifini kuramadık çünkü yani o yüzden hiç istemedim ya. Aldığım en doğru karar olduğunu düşünüyorum boşanırken de çok rahattım. Mesela benim kardeşimin çocuğu var istemediği halde o adamla hala görüşmek zorunda olması, onun kaprislerine katlanıyor olması, o adama çok benzeyen bir çocuğu büyütme zorunda olması bir sürü şey var yani. O yüzden çok iyi bir karar verdiğimi düşünüyorum. Bu işin böyle şeyi olsun esprili parantez içi olsun. İyi bir karar verdiğimi düşünüyorum. Benim yapacağım bir iş olmadığını düşünüyorum anneliğin.

Köpek gibi yalnız bir yıl geçirdim şöyle benim burada on beş yirmi yıldır tanıştığım insanlar vardı. Öyle bir bağ benim için aslında geçmişte aynı siyasette örgütlüydük falan. Öncesinde tanışıyoruz ama bugünkü gibi bir ilişkimiz yok yani. Ya da işte mesela tayin olduğum okul çok. Yine ya benim böyle ballı bir tarafım var. Ben hep Eğitim Sen'in çok güçlü olduğu yerlerde çalıştım. 25 Eğitim Sen'linin olduğu bir okula tayin oldum. Okul bok gibi. Allah'ım iş yükü çok ağır ve aslında işte 20 senedir çalışıyorum ama işte mücadelesinde verdiğim sorunların böyle bayraklaştığı bir okul yani. Allah'ım ne ensesti bitiyor ne tacizi bitiyor bir de

kendim de aslında çok problemlili bir dönemden çıkıp geldim. İki amcamı peş peşe kaybettim bir ay arayla. Annem ölümünden döndü. Çok ciddi bir sağlık sorunu yaşadı boşandım ve yirmi yıldır yaşadığım kenti terk edip buraya geldim. Hani kendimi yeniden kuracağım bir dönemde tam da aslında politik olarak mücadelesini verdiğim işte sorunların çok böyle kallavisiyle karşılaştığım bir mesai ile karşı karşıya kaldım. İlk bir sene çok iş odaklı ve çok yalnız bir kış geçirdim. *** ki benim canım Karaburun'da. Şey gibi değil. Hani iki haftada bir onun yanına gidip geliyorum. Onlar geliyor. İşte burada arkadaşlarım var ama hissettiğim duygu buydu yani. Hep şeyi söylerim sonrasında da. “Nereye gidersen git ya ilk bir yıl iki yıl böyle bir şey yaşayacaksın” herhalde. Öyle leşti yani. Öncesinde geçeceğini bilmiyorsun ama hani bunu deneyimlediğinde şey diyordum geçecek. Bundan keyif almaya bak. Hani geçecek bu his de geçecek, bu duygu da geçecek. Biraz da depresif bir duygu durumuna gelmiş olabilirim. Ya şey gibi ilk defa yirmi sene bir kentte yaşamak demek aslında. Şey gibi bir şey. Bunun dışına çıkmadan anlamıyorsun. Ki benimki gönüllü göç yani; zorunlu bırakılmış bir şey değil. Ya sokaklar tanıdık, her yer tanıdık, her şey tanıdık. Anılar...

İzmir de o kadar yabancı hissettim ki kendimi. İnsanlarla ilişkilere dahil değil, kente yabancı hissetmekle ilgili bir şey. Bağ yok yani. Hiçbir bağ yok. Sokağa gidiyorsun... Mesela Samsun'da neresi olursa olsun Samsun. Sokağa çıktığında selam vermektan yürüyemezsin yani. Yirmi yıldır orada yaşıyorsun çünkü. Markete girsen market sürekli aynı marketten alışveriş yapıyorsun. İşte eve yürüdüğün yolda kırk kişiyle selamlaşıyorsun. Sahile indiğinde istemediğin insanları dahi görüyorsun. Ya orada da öyle bir maruziyet vardı. Ama burada herkes yabancı, her şey yabancı ve “gurbette” gibi hissettim kendimi ilk defa. Ki ben memleketimde yaşamadım aslında hani belki o his ben gurbetteyim hissi yani sonra geçti ama hiç şey değil yani ilk bir sene öyle bir şey hissettim Kaybolmak mesela hep şey diyordu eski okulda çalıştığım arkadaşlardan biri. “Sen kaybolmayı kötü bir şey olarak yorumluyorsun bundan keyif almaya çalış bu şey aslında bir şehirle tanışmanın iyi bir yöntemidir. Ama sen panikliyorsun kaybolduğunda. Yani bırak ya İzmir'e bırak kendini” falan diyordu. Sonra öyle yapmaya başladım. Aman bir yerden çıkarım herhalde falan diye böyle. Metronun ters tarafına biniyorum. İşte mesela şimdi Samsun'da şey gibi düşün mesela hep şöyle şeyler düşünüyordum. “Şu an araba alsam mı almasam mı?” diye geldiğimde çok düşündüm mesela. Diyorum ki bak Samsun'da o yol kapalı olsa nereden gideceğini biliyorsun. İşte o kapalı olsan “Ben burada araba alsam kullanamam” dedim ya. Yolları bilmiyorum. İşte bir de bunları böyle şey gibi hıppppp hıppppp gibi. Sonra geçti ay sonra geçti ama başta ilk bir sene öyle bir his yaşadım.

Şöyle düşünmeye başladım hiçbir şehir yirmi yıl yaşamayı hak etmiyor bence Samsun'da öyle İzmir de öyle. İzmir öyle bana dışarıdan anlatıldığı gibi ve ben çok fetişleştirmiştım İzmir'i. “Aman İzmir böyle de; aman İzmir şöyle de aman İzmir...” mesela ben öyle hissetmiyorum İzmir'le ilgili. Ay İzmir Türkiye'nin en güzel kenti, İzmir Türkiye'de kadınların en rahat edeceği kent, ay İzmir'de siyaset yapmak böyle, ay İzmir'in her yeri çok güzel. İzmir'in insanları, İzmir, İzmir, İzmir, İzmir hep büyük büyük laflar yani. Dolayısıyla hani hep söylüyorum ya üniversiteyi burada okumayı hayal etmem bundan buraya atamayı istemem bundan beni daha önce İzmir'e gelme teşebbüslerim oldu son anda vazgeçtim. Hani hep böyle çok İzmir...yoooo İzmir'de Türkiye'mizin güzide şehirlerinden bir tanesi. Çok da özel bir hayat vaat etmiyor bence.

Bir kere kadın hareketi çok zayıf. Karma örgütlerdeki kadın meclisleri, kadın yani karma örgüt içerisinde kendine feministim diyen kadınlar var evet ama karma örgüt yani hiç kimse kusura bakmasın. Bağımsız kadın hareketi kesinlikle yok yani. Güçlü bir karma örgütteki feminist hareket de çok güçlü değil. Dolayısıyla İzmir bir kadının gerçekten işte çok rahat yaşayacağı bir kent cümlesini çok anlamlandıramıyorum ben yani. Bu şey gibi işte “dönüp bakmıyorlar, işte rahat giyiniyorsun” falan. Hani öyle diyorlardı evet bakmıyorlar çünkü işte yaz uzun süren bir yazı var ve herkes öyle giyiniyor. Hani aslında çok iklimle belirlenmiş bir şey bence öyle yani. Bu böyle çok şey kafalara maruz şey çok nasıl söyleyeyim. Ya kadınlar istediği gibi giyinir diye düşündükleri için sahip oldukları bir kafa değil. Çok iklimle ilişkili bir şey bence. Çok maruz kaldıkları bir görüntü olduğu için belli bir süre görmüyorlardır herhalde dönüp bakmıyorlardır. Mesela Samsun'da daha tacizkar bakışlara maruz kalırsın yani evet. Çok özel bir kadınlar için çok özel bir kent olduğunu düşünmüyorum yani. Çok abartıldığını düşünüyorum. Politik olarak öyle çok güçlü şeyler olduğunu düşünmüyorum. Çok rahatlar ya sendika eylemi var mesela ben böyle saatinde bir yerde olmayı çok önemserim.

Böyle disiplinliyimdir yani. Saatinde orada olmak ya da söz verdiysem mutlaka onu yerine getirmek ya da getiremiyorsan karşımdaki kişiye bir açıklama yapmak. Ben burada öyle bir şey olduğunu düşünmüyorum yani. Öyle çok saatinde orada olalım. Yo işte ne var ki eylem atıyorum 10.00'daysa 10.30'dan önce başlamaz deyip ona göre insanlar yola çıkıyorlar mesela. Öyle olur mu? Benim hani benim geçtiğim tedrisatta öyle bir şey yok yani. Ya da ne bileyim siyasette, sendikayla kurulan bağ biraz farklı geliyor bana. Bizim için taşra da öyle diyorlar bize. Hani taşrada sendika şey bir yere sahiptir. İnsanların topladığı yerdir. Bir araya geldiği yerdir, birleştiren bir şeydir. Mesela işte buranın Kıbrıs Şehitleri ya da Konak gibi

düşün. Çiftlik Caddesi diye bir caddesi var. Sendika orada. Ben sendikanın önünden geçerken mutlaka o zile basıp yukarı çıkma ihtiyacı hissederim. Hissederdim yani. Hani biz gidelim bir çay içilsin, bir haberler alınsın. Orada ayak üstü bir polemik yapılsın falan hani bizim için öyle bir işleve sahipti sendika şubesi; toplantıya gitmemek ne mümkün? Eyleme gitmemek ne mümkün yani. Ki şehre indiğimizde uğrak yerimiz. Kahveyi de sendika da içelim falan. Ben şimdi “sendikaya uğrayalım?” dediğimde bana bön bön bakıyorlar “Ne münasebet” yani. En zorlandığım şeylerden biri sendikanın 19.00’da kapanıyor olması mesela. Hanın 19.00’da kapanıyor olması. Ya sendika insanların gidecek hiçbir yeri olmadığı zamanda gidebilecekleri. Emeklileri ya emekli üyelerimiz belki gazeteye verecek parası yok ya. Samsun şube akşam dokuzda ona kadar açık olur. Emeklilerden biri kapatmak isterse o kapatır çıkar. Oturur sendikada; ücretsiz çayını içer, oradaki insanlarla ya o bağ sürer emekli olsa da. O salon onlara hep açıktır. Aaa sen de hürmet edersin geçmişin o senin yani. Onlarla ilişki kurarsın. O bağ kopmaz o şekilde. Burada öyle bir şey yok. Bence bağın zayıf olduğu bir kent İzmir. En azından benim gördüğüm gözlemlediğim. Şey üzerinden. Siyasetle bağı zayıf? Ay çok beylik laflar ediyorum şu an. Hazır mısın? Hazır mısın? Ama öyle ya. Öyle hissediyorum yani.

İzmir’de eski İzmir diye geçen bir semt değişti. Daha çok göç alan Kürt göçü alan bir okulda çalıştım. Üç sene çalıştım. Dört rehber öğretmendik ilk işte böyle şey gibi nasıl söyleyeyim öğretmen de nüfusu da çok kalabalık 120 öğretmendik. İşte 3 bin küsur öğrenci ilk sene geldiğim sene bana beşinci sınıfları verdiler. Güzel başladık böyle her şey yolunda. Rehber öğretmenlerin derse girdikleri şey...Yıllık plan hazırlanıyor. Yıllık planda da istismarla ilgili şey genel temel istismar bilgisini verirsin. Hani nedir, nasıl tanımlayabilir çocuk bunu? İşte sınır özel bölgeler, sınırlı alan falan mesela hayır diyebilme bunları rehber öğretmenler anlatır derse girerek. Benim de 13 tane sınıfım var. İşte genel teamül de şudur. Rehber öğretmenler o hafta derse girdiklerinde şeyde bekler pusuda bekler. Çünkü çocuklar niye istismara uğrayan bir çocuk ne yaşadığını tanımlayamıyorsa senin verdiğin bilgilendirme sonrasında tanımlar ve yardım ister. Bence hani okullardaki rehberlik servislerinin en önemli işlevlerinden biri o zaten.

Neyse ben bilgilendirmeyi yaptım 13 sınıf işte gezdim ve bekliyorum. Ama sayının bu kadar abartılı olacağını düşünmüyorum yani. İlk sene beşinci sınıf erkek öğrencisi işte dokuz erkeğin tecavüzüne uğruyor. İlk sene öyle büyük bir dosyayla ilgilendim ve Mardinli bir aile anne baba terk var çocuğun. Dede ve babaanneyle, dede babaanne bir de işte yirmili yaşlarda bir amcayla beraber yaşıyor. Ailenin tepkisinden korkuyorsun. Hani çocuğa zarar verebilirler

neyse işte çocuk yuvaya alındı, edildi biz işte çocuğu orada ziyaret etme şansımız oldu. Hani sosyal çalışmacılar yardımcı oldu bize. En azından şey gibi oluyor. Sen bildirimde bulunuyorsun. Çocuğu alıp götürüyorlar. Çocuk bunu yanlış bırakmışız gibi hissetsin istemedik aslında. Normalde bu prosedürün bir parçası değil. Ziyaretine gittik oradaki o gördüklerim, işte onun kaldığı koğuştta aslında belki başka okullardan, başka yerlerden gelen istismar mağduru çocuklar var tecavüz mağduru çocuklar vardı. Açılışı ben böyle yaptım aslında. Sonra çalıştığım üç sene boyunca toplam meslek hayatının yirmi birinci yılını çalışıyorum şimdi meslek hayatımda gördüğüm istismar, taciz, tecavüz olayının çok çok üstünde bir rakamda dosya gördüm. Ki biz okulda dört rehber öğretmendik bu sadece yedi dosya yedi büyük dosya sadece benim ilgilendiğim olan. Onun dışında diğer arkadaşlarım diğer psikolojik danışmanlar da aslında bir sürü şeyle ilgilendiler.

Yine bir ensest ya en keskin olan örnekleri vereyim ki aslında hem bunlarla karşılaşmak, mücadele etmek hem de aslında bunların bedellerine ilişkin birkaç bir şey söylemiş olayım. Abi ve enişte tecavüzü olan bir kız öğrencimiz. İşte okul idaresi, müdür yardımcısı, müdür yani hatalı bir süreç işlettiler. Ve aileyi görüşmecilerin kim olduğunu, hangi rehber öğretmenlerin görüşmeci olduğunu söylediler. Biz açık hedef haline dönüştük. Normalde okul idaresi hiç bilgi vermemesi lazım. Hiç bu konuda aileyle konuşmaması lazım. Ensest özgün bir süreç çünkü. Aileye bilgi verme yükümlülüğün yok. Hani o tamamen emniyet ve işte adli psikologlar hani onların üzerinden yürüyecek bir süreçken okulu bastılar. İşte amcası tarafından şiddet teşebbüsünde bulunuldu bana. Tehdit edildim. Davalar açıldı işte okul idaresinden bir müdür yardımcısı çok kötü bir ifade verdi. Ailenin baskısına dayanamayarak taraflı bir ifade verdi ve ceza almadılar aslında. Hani benim muradım da illa bu kadar şey yaşamış bir ailenin ceza alması değildi tabii ki ama sonuçta “seni dışarıda da aşağıya indirmesini biliriz” cümlesi de yalnız yaşayan bir kadın için tehdit edici bir şey. Bir de hani mahalle kültürü olan bir okuldu. Hani bir kere böyle bir şey yaparsak, sonraki olaylarda aslında devamı gelmez bu işin diye caydırıcı bir etki oluşturur diye aslında öyle bir girişimde bulunmuştum. Mesela o dönem çok ciddi ciddi çünkü ben saldıran adamın yüzünü hatırlamıyorum ben geçici bir süreyle bir ay başka bir kurumda görevlendirildim ben. Milli Eğitim'in aldığı yegâne tedbir oydu. O da sendika araya girdi o şekilde. Yoksa beni almayacaklardı okuldan. Hani o olay biraz sönümleninceye kadar en azından başka yerde güvenliğini sağlayalım falan diye ama okul idarelerini, işte ciddi tutumu çok kötü yani.

Bu sanki senin kişisel sorunmuş gibi davranıyorlar. Milli Eğitim'e gittiğimde de mahkemeye çıktık. Mahkemede de aynı şeyi söyledim. “Hani ben işimi yapacağım; siz de

beni koruyacaksınız” Devlet beni koruyacak yani. Benim aklıma şöyle bir soru gelmeyecek. Ben bu dosyayı böyle bir şeyi yaptığımda ne yaşayacağımla ilgili çünkü daha sonraki olaylarda daha genç olan çalışma arkadaşlarım da bu kaygıyı çok net bir şekilde gördüm yani. Hep altını çizerek söylediğimiz şey bu ama devletin de umurunda değil. Mahkemenin de umurunda değil. Milli Eğitim'in zaten umurunda değilsin. “Hani aman senden çok var” diyorlar yani. Sonrasında tekrar akrabası o işte karşı komşusu, uzaktan akrabasının tecavüzüne uğrayan bir kız öğrencim oldu. Çok zorlandığım bir olaydı. Şey açısından çok zorlandığım çocuk sonra intihar girişiminde bulundu. Hani aslında buradaki EMDR derneğiyle bağlantıya geçtim. Ücretsiz destek alması, devlet bu olanakları sağlamıyor. Çocuğun sonraki psikolojik destek boyutunda yardımcı olmuyor aslında. Çocuk psikiyatristlerinden sıra almak çok zor. İşte Samsun'da mesela yine Samsun diyeceğim. Biz kişisel ilişkilerimizi kullanarak aslında bu süreci hallediyorduk. Atıyorum Psikologlar Derneği'nden arkadaşımızdan rica ediyorduk. Ki orada bizim ilkesel kararımız vardı dernekte. Taciz, tecavüz ve istismarda ücret almayacak kime gönderirsek ve gönüllü bakacak. Öncelik tanıyacak diye. Samsun'da rahattık. Ama burada öyle bir ilişki ağı yok açıkçası. Dolayısıyla öğrencinin intihar teşebbüsünde bulunması sonra mahalle baskısı, işte ona tecavüz eden adamın ailesinin, aileye yönelik şiddeti, çocuğa yönelik şiddet uygulama girişimi göç etmek zorunda kaldılar. Zaten Ağrı'dan göçle buraya gelmişler. Tekrar göç etmek zorunda kaldılar. Tüm bu süreçlere tanıklık ediyor olmak kendi yaptığım işle ilgili değil aslında hani bedel ödeyen çocuklar, aileler hani o sistemdeki o kör total haller onların hepsi böyle bir yıpranmışlık yaratıyor yani. Şey gibi hissediyorsun bu sefer. Ben işimi temiz bir şekilde yapıyorum. Evet, bir şekilde çocukla bağ kuruyorum ya da temel bilgiyi veriyorum çocuk bunu tanımlıyor geliyor. Ne güzel bunların hepsi çok güzel. Bildirimde bulunuyoruz o süreç işletiliyor. Ama devamındaki süreçte yalnızlar ya. Zalımdır devlet vallahi zalımdır yani! İlk temel eğitimde bize anlatılan ya bu. ÇİM'ler açıldıktan sonra Çocuk İzleme Merkezleri açıldıktan sonra çocuğun ifadesi orada alınıyor zaten. Savcı da var orada. Tekrar tekrar temel mantığı da buydu zaten. Orada işte kamera kayda alınıyor, ediliyor. Tekrar tekrar tecavüzcüsüyle tacizcisiyle, işte istismarcısıyla karşı karşıya gelmesin çocuklar diye.

Bizzat bak iki sene önceki olayda. Ensest abi ve enişte tecavüzünde biz de tanık olarak çağrıldık iki arkadaş mahkemeye. Çocuk kürsüde tecavüzcüsü, tecavüzcüsü olan iki kişi işte karşı tarafta sandalyelerde oturuyor. Bütün ailesi orada şey ceza, çocuk ceza mahkemelerindeki hâkim işte onlar daha şey oluyorlar ya sert oluyorlar. “Söyle söyle kimseden korkma söyle” diyor çocuğa yani öyle ve çocuk zangır zangır titriyor bizi görünce

bir gülümsedi hani. Ama öyle bir ortamda sen yeniden bu ıstırabı yaşatamazsın o çocuğa yani. Sistem bok yani çökmüş. Bu sefer başka şeyle sorguluyorsun. İşte politik kimliğininle ilgili... Biz bunun savunusunu yapıyoruz bunun mücadelesini veriyoruz ama pratikteki hayat bu ya. Hayat bu yani. Yaptığın işinin de anlamı değeri azalıyor. İşte politik olarak da kendine şey diyorsun “Yani ne için uğraşıyorum ben ya?” “Neyin peşindesin?” falan oluyorsun yani. Öyle ondan sonra yeniden bir motivasyon kaynağı buluyorsun. Diyorsun ki bu çocuk tek başına kalacak. En azından yanında destek... Ki bir olay hariç hepsinde aile çok destekçiydi yani bir şeyden en azından aileleri etkileyebilecek bir pozisyonundasın. Yani çocuk güçleniyor güçlendirecek bir ilişkiler bulmaya çalışıyorsun araçlar bulmaya çalışıyorsun. En azından böyle bir tarafı var diyorsun yani. Yeterli bulmuyorlar yani temel sıkıntım bu işi yaparken beni dibe düşüren şey “Sonra bu çocuklara ne olacak?” kısmı aslında. Güvenmiyorum devlete yani.

Evet söyleyeyim. Birincisi çalıştığım yere, bölgeye göre şey çok fark ediyor mesela şeyde bu son üç yıldır çalıştığım yer; daha yoğunluklu daha daha fazla olaya rast geldiğim bir yerdi. Çünkü göç alan işte aslında kentin tutunamayanlarının, yoksullarının olduğu bir bölgeydi öyle söyleyeyim. O yüzden daha önce çalıştığım yerlerde hem şey aslında işleyişle ilgili değişiklikler oldu. İşte dediğim gibi çalıştığım bölgeye göre de şey farklılaşıyor ne kadar karşılaşacaksın böyle bir durumla ilgili. Mesleğin ilk yıllarında mesela okulları tanımlanmış okul polisleri yoktu. Çocuk İzleme Merkezleri yoktu. Bizim yasal yükümlülüğümüz ya da görevlerimiz oradaki mesleki şimdi üniversite lisans eğitiminde bu kadar net bir böyle bir olayla karşılaştığınızda ne yapacaksınızla ilgili kısmı da çok fulüydü aslında. Şimdi öyle değil. Şimdi taşlar daha yerine oturmuş vaziyette. Şu an aslında hükümetin bu alanla ilgili direnciyle karşılaşıyorsun. Ne değişti? Son üç dört yılda mesela on üç yaş ve üstünde rızaya bakmaya başladılar. Gelen polis çocuğun direk yaşını soruyor artık. Mesela daha önceden hiç böyle şeyler olmuyordu. 18 yaş altı çocuk bitti. Şimdi gelen polis yaşını soruyor rıza var mı diye soruyor. Deliriyorsun ya. Saçımı başımı yolasım geliyor yani. Şeyle ilgili, gelen polisler de daha önceden daha böyle iş bilmeyen tipler geliyordu. Nasıl konuşacağını bilmeyen, çocuğa nasıl yaklaşacağını bilmeyen, daha akıl dışı davranan, böyle hödük öküç böyle nasıl söyleyeyim nasıl tarif edeyim onları gerçekten hani hiç nasıl anlatılır ki o bilmiyorum. Hani birinin polis olması zaten yeterli bir şey. Ekstra hani çocuk çalışan birinin ekstra bir şeye ihtiyacı var ya hiç öyle bir profil yoktu. Son dört beş senedir o profilin biraz değiştiğini düşünüyorum. Yani emniyette ilk böyle şeyde sen bildirimde bulunduğunda okula gelecek kişilere özel bir eğitim vermeye başladı. Şimdi oradan haklarını yemeyelim. Çocuk

psikolojisinden daha iyi anlıyorlar. Sana danışıyorlar aileyle iletişimde iletişim kurarken “Sizin mi kurmanız doğru olur bizim mi?” diye soruyorlar. Önceden öyle bir şey yoktu. Paldır küldür polis arıyordu ortalık karışıyordu yani. Seni sürecin merkezine koyuyorlar artık yani o iyi bir şey. Çünkü senin bağ kurduğun bir aileyse zaten süreç daha güzel ilerliyor. Çocuğun yararını merkeze koyarak hareket ediyorlar yani. Profil biraz değişti. Onu söyleyebilirim. Emniyette de eğitimler arttı gibi duruyor sanki ama asıl asıl sıkıntı mesela şöyle şeyler oluyor:

Sen daha önceden ne bildirirsen bildir ÇİM’e götürüyorlardı çocuğu. Çocuk İzleme Merkezine. Orada işte psikolog, sosyal çalışmacı kimse o günkü nöbetçi ve savcı da oluyor orada. İşte o an bütün işlemler yapılıyordu. İşte fiziksel muayene gerekiyorsa yapılıyor, ediliyor falan. Artı okula geliyor polis. Sen tutanağı tutuyorsun. Savcıya gönderiyorlar savcı “Getirin diyorsa getiriyorlar.” ÇİM’e? Yani böyle kendi kafalarında eleme yapmaya başladılar yani kafalarında savcı elemeyi yapıyor. Bu sefer ne yapıyor? Çocuk şubeye götürüyor. Çocuk şube de küçük bir işlem yapıyor, geri gönderiyor. Yeni düzenlemeler olaylar arasında hiyerarşi kurlar ne olursa olsun deneyimli ÇİM personelinin deneyimli ve eğitimden geçmiş bence muhakkak çocukların oraya götürülmesi lazım. Hani orada bu işin eğitimini almış ve bir sürü vaka görmüş kişilerce bir daha görüşme yapılması lazım. Çocuk şubedekiler kesinlikle donanımsız. Herhangi bir polis memuru yani onun yapacağı iş değil. Zaten onun yapacağı işi ben yapmış oluyorum tırnak içerisinde.

Hani öyle, can sıkıcı. Davalardan çıkan sonuçlar da parlak değil. Sonra aile tehdit ediliyor mesela. Orada verilen destek yetersiz. Şimdi ben çok aleni bir şekilde tehdit edildim mesela. Israrla da şey yaptım bana bir şey yapar yapmaz bunu bilmiyordum tabii ki ama dedim ki “Dosyamızı sağlam tutalım.” Ben emniyete başvurayım. Tedbir kararı çıkartayım ki herhangi bir şey olduğunda derim ki “Bak devlet beni korumadı.” Milli Eğitime dilekçe vereyim o gerekli tedbirleri almasın. Herhangi bir şey olduğunda diyelim ki “Milli Eğitim böyle süreçlerde işte rehber öğretmenleri korumuyor” diyelim. Aslında elimizi güçlendirmek. Sendikayla birlikte düşündük bunları. Sendikayla birlikte ilerledik. Mesela polislere tavrı çok enteresandı. *** karakolunun kadın biriminde bir polis memuru Ramazan...Ramazan ayı özellikle bunu belirtmek istiyorum. Mesela şey oruç konuşuluyor, yemek konuşuluyor falan. Öyle bir gündemle sen oraya içeri giriyorsun adresimi gördüğünde “Ben sizin karşı apartmanınızda oturuyorum” dedi “Ne yapacaksınız siz mi koruyacaksınız beni?” ben de dedim. Böyle bir şey hali, lakayt. Karşımda otur ne var yani şimdi? Biri senin yanına bir kadın şimdi ben biraz daha bu işleri bilen bir kadın olayım. Senin herhangi bir şekilde tedbir kararıyla yanına gelmiş bir kadınla böyle bir ilişki kuramazsın sen. “Buradan bir şey olmaz

zaten. Şifayen yapıyoruz bu tedbir kararını” diyemezsin. “Ya sen işte her on beş günde bir gelip buraya imza atmak zorundasın. Ya gerçekten korkmuyorsan” bak bir de böyle bir yük de bindiriyor sana. “Gerçekten sana bir şey yapamazlar. İzbandut gibi kadınsın.” dedi bana. “Gerçekten korkmuyorsan uğraşma hocam ya evrak işi bunlar” diyor mesela. Sen bir de oradaki emniyet personeline ayar veriyorsun ben veririm hadi diyelim izbandut gibi kadını. Vereyim ayar. E peki şey herhangi bir kadın ya politik bir şeyi olmamış olsun. Hani oraya gitmiş olsun ya. O yüzden buraları deneyimlemek çok ağır geliyor bana. Ya da pandemi döneminde şiddete uğrayan kadınlara yer gösterememek.

Kendimi çok çaresiz hissediyorum böyle zamanlarda. Öyle işte yaşadık böyle ya öğrenciler gelmemişti mesela öğrenci evlerine yerleştirdik. Sağ olsun çocuklar da kuruş para almadan “abla biz kirayı ödüyoruz” zaten dediler ve öyle yerleştirdik bir sürü kadını öğrenci evine yerleştirdik yani. Bak işte nasıl böyle şey devletin gözden çıkardıkları nasıl dayanışıyor birbiriyle. Öğrenciler ve kadınlar yani. Çok çok böyle de deneyimler yaşadık. Çok enteresandı. Yani yine böyle hani muhalif öğrenci içerisinde... Çok çaresiz kaldık tamam mı? Kadın çocuğuyla birlikte işte eşin şiddetine maruz kalıyor. Önce geçici bir çözüm bulmaya çalıştık. İşte bir otele yerleştirdik. Sonra anladık ki kadının telefonuna adam bir program. Iphone'un da takip şeyi var ya, işte öyle bir program şey. Onu fark edip onu kapatana kadar canımız çıktı zaten. Sonra nerede kalacak? Kalıcı bir çözüm bulmamız lazım çünkü. Yani geçici bir çözüm değil aynı zamanda da çok gölge bir yer bulmamız lazım hani bizim de içimizin rahat etmesi lazım. Belediyeden bir sürü kişiyle belediye başkanının eşiyle ilişkiye geçildi gruplar ona bile hani onun olduğu bir grup WhatsApp grubu bulunuldu oralara yazıldı. O kadar bürokratik engellerle karşılaşıyorsun ki. Sığınma evi hele ooooo hak getire yani. Ne yaptık biz de? Öğrenci evlerini kullandık böyle yerlerde işte. Ve hani o öğrencilerin dayanışması benim acayip şeydi ya “biz kiralarını ödeyelim en azından” dedik yani kadın evet ve çocuk gölge olsun “hayır ne münasebet biz zaten ödeyecektik” dediler. Devamında da kalabilir dediler. Yani bu muazzam bir dayanışma örneği ya. Buralarda heyecanlandırıyor işte. Ya da hani çevre çepere böyle bir şey var dediğimizde insanların ekonomik dayanışma içerisine girmesi işte “Hep aynı otelde kalmasın ama. Hani şey yapın ben şu kadar gününü karşılayabilirim ben şöyle.” Bir de hani ekstra oradan kaygılanıyor ve dert ediniyor yani akıl da veriyor siz düşünemezsiniz belki olayın içine düştünüz falan diye ama ben bu tarafa beni her zaman çok heyecanlandırıyor. Ama neden böyle olsunla ilgili kısım bir tarafta saklı kalarak yani. CHP'li belediye? Hani nerede CHP'li belediye ya? Hani sığınma evi mi varmış

şeyi mi varmış yani? Dolu demek kolay ya. Eee o zaman ne yapacaksın başka pandemi özel bir süreç. Başka bir çözüm üreteceksin yani. Yok, öyle işte.

Bir kere kadın meselesine dair olan kısımda şeyi söyleyeceğim. AKP iktidarı ve sonrasını biraz hani son yirmi yıl o ya zaten. Ben AKP'nin başından beri kadın meselesinde hiç ikiyüzlü davranmadığımı düşünüyorum. Yani Kürt meselesinde ikiyüzlü davrandı işte “12 Eylül'le hesaplaşıyoruz” dedi, ikiyüzlü davrandı. Hani bir sürü meseleye dair gerçekten yani böyle ilk dört beş senesi başka türlü, devamı başka türlüydü ya. Kadın meselesinde başından beri çok açık sözlüydü bence. Arada bir kırılma noktası var. Nasıl oldular da İstanbul Sözleşmesi'ne imza attılar mevzusu. Onun da ciddi bir işte şey işte bizim feminist kadınların hani hem lobicilik, hem oradaki o güç ve baskısı, işte oradaki özellikle avukat feminist kadınların “Davutoğlu işte hani buna açık biri” diyerekten oradaki o baskı ve lobicilik faaliyetlerinin çok etkili olduğunu... Ne yaptıklarını çok bilmeden yaptıklarını düşünüyorum. Bir o var yani arada ki onu da nasıl yaptık deyip zaten geri adım atacaktılar şimdi. Atıyorlar. Orayı kaşıyorlar. Onun dışında başından beri kadın düşmanı ciddi anlamda eşitliğe inanmayan fırsatını buldun, kafasını azıcık kaldırdığında çocuk düşmanı kadın düşmanı işte işçi düşmanı. Ya bu bu profilin çok görünür olduğunu düşünüyorum yani AKP'nin başından beri. Ha gitgide el yükseltiyor. Gitgide el yükseltiyor ayrı bir şey ama özellikle hani politik kimliğim üzerinden başından beri hep şey söylemişimdir yani. “Daha büyük işler başımızı açacaklar. Hep deneyecekler, hep deneyecekler.” Şimdi bakın istismar yasasıyla ilgili bir denediler işte bir şey gördüler geri çekildiler. Kürtajla ilgili yer yerinden oynadı ama fiili olarak kürtaj yasaklandı. Sezaryen sanki konformuş gibi sezaryen turizmi yapmaya başladı insanlar ya. Kürtaj turizmi yapmayan sağlık turizminin bir şeyine dönüştü bu yani. Ama sokakta mıydık? Sokakta, güçlü müydük güçlüydük yani. Yani azıcık böyle biraz palazlandıklarını hissettikleri an ya da gündemi değiştirmek ya da şu an bunu ‘geçirebilir miyiz’i denemek gibi bir arzusu olduğu an hükümetin denedikleri yer belli yani.

Ya istismar yasası ya kadın kazanımları net bir düşmanlıkları olduğunu düşünüyorum ve el yükselttiklerini düşünüyorum. Umurlarında değiliz ya. Kesinlikle umurlarında değiliz yani. Ya seni bir şey gibi görüyor. Nüfus politikasının bir aracı olarak görüyor. Ya sen ne zaman umurunda olabilirsin? Damızlık Kızın Öyküsündeki gibi işte bana çocuk verdiğinde benim için kıymetli olursun işte şöyle çocuklar vereceksin ama işte asker olacak işte işçi olacak. Hani öyle çocuklar vereceksin. Ben senden benim başıma bela olacak çocuklar istemiyorum zaten yani. Dolayısıyla şey sadece AKP'nin ya da işte bu şey gibi değil. Onlar öyle inanıyorlar ve işte öyle bir hegemonya kurmaya çalışıyorlar hikâyesinden ibaret değil. Sol sosyalist

cenahın da çok bu şeye girdiğini düşünüyorum. Daha muhafazakârlaştılar. Çocuklar daha erken evleniyor mesela. Muhalif çevredeki çocuklar da daha erken evleniyor artık. Daha aileci evet daha şey bizim mesela sendika içinde de görüyorum bunu siyasi partilerde de görüyorum. Yıllar önce, yıllar yıllar önce ne mücadelelerle elde ettiğimiz kazanımları AKP'nin yaptığı gibi tartışmaya açıyorlar ya. Deli olacağım.

Örneğin işte kadın meclislerini, örneğin kotayı... Ya şimdi tutup sen AKP gibi “İstismarcısıyla evlensin” diyecek halleri yok ama sendikada kotayı tartışmaya açtığında ona denk gelir yani. Kadın kazanımlarından vazgeçecek, onları yeniden tartışmaya açacak bir haller var. Şey tabii bunda şeyin etkisi de çok büyük yani güçlü bir bağımsız kadın hareketinin olmaması, oranın zayıflaması, SFK gibi bir örgüt vardı daha önceden; onun dağılması feminist bir öznenin feminist bir şeyin örgütünün aslında böyle küçük küçük şeyler olabilir küçük küçük dergi çevreleri onlar bunlar ama SFK Türkiye tarihindeki özgün örneklerden biri. Dolayısıyla öyle bir örgütün kalmaması da aslında ikili uç gibi hani karşı söyleminin de çok güçlü olmaması ile ilişkili de bir hal var hepsi bir araya gelince ne oluyor? İşte deneyimlediğimiz süreç. Bilmiyorum bakalım daha neler yaşayacağız. El yükseltmeye devam edecekler diye hissediyorum yani. Hayatında çok radikal bir değişiklik yok aslında. Şöyle ben neredeysem aynı yerdeyim. Yani sadece kendimi sosyalist feminist olarak tarif ediyorum. Bazen işte politik geçmişime baktığımda o yelpazede bazen başka bir yerde bazen başka bir yerde durmuşluğum var yok değil ama şey net yani sokaktayım, alandayım ondan sonra işte bir mücadelenin içerisindeyim.

Ve onun dışında bir hayatı tanımlayamıyorum zaten yani. Öyle bir hayat yok benim için. Yirmi yılda başka ne yaşadım? Tabii ki ağır hep travmalarım var mesela. İşte Ankara Garı'ndaki patlamayı unutamıyorum yani. AKP hükümeti denilince ne kadar çok insanın öldüğünü... Gezi'de ya da Gezi'de ölenleri unutamıyorum mesela. Diyarbakır'daki patlamayı unutamıyorum. İki bacağını kaybetmiş bir kadının yaşama tutunma sevinci beni... Diyor ki bana, sen daha fazlasını ya sen bu kadar umutsuz olamazsın diyorum hemen ayağa kalkıyorum oraya bakarak ayağa kalkıyorum. Neler var ya bir sürü şeyler. Soma var mesela. Hani baktığımda hep şeyi daha derin hissediyorum. Ya biz gözden çıkarılmışlarız ya. AKP' ile beraber bunun altının daha kalın çizildiğini düşünüyorum. Son 20 senemde bu var işte. Öküz gibi oturan bu var içimde?

Bir de bizim de gücümüz eskisi gibi değil. Yani bir darmadağınlık herkes ya. Ben biraz her daim hareketin böyle şeyi olmuşumdur, mutlusu olmuşumdur bu arada. Onu söyleyeyim. Ben

mutlaka oradan bir şey çıkarabileceğimize dair bir inancım olmuştur hep. Başka türlü ayakta kalamam yani tutunamam çünkü onu biliyorum. Şey söyledim ya. Ya şu 41 yıllık fani ömrümde en son gördüğüm şeyin Gezi olmasını istemiyorum ya. Vallahi istemiyorum. Ya başka bir şey olacak ve bunu hep beraber yapacağız? Nasıl yapacağız nasıl olacak herkes bunu düşünüyor çünkü. Herkes birbirine bunu soruyor. Biz ne yaşayacağız? Bizim başımıza neler gelecek? Biz nasıl hani bunu nasıl durduracağız meselesi aslında hep konuşulan bir mesele. O yüzden ben umutluyum daha kötü bir süreç bizi bekliyor ama biz buradan kafamızı kaldırırız ya. Biz de yani ben Türkiye'de böyle hani Türkiye'de böyle bir potansiyel olduğunu düşünüyorum. Kime güvenerek konuşuyorum şu an bilmiyorum. Annem hep şey der: “götüme güveniyorum götüme” diye. Ama gerçekten öyle bir his var içimde. Biz buradan kafamızı kaldıracağız yani. Ben kesinlikle bağımsız feminist bir örgütün kurulduğunu gümbür gümbür kadınların bir gerçekten ya bizim işte SFK deneyimini de üzerine ekleyerek bir şey bir örgüt kurduğumuzu hayal ediyorum mesela. Bu benim böyle hep bavulumda taşıdığım bir şey yani öyle bir şey istiyorum hayal ediyorum.

Böyle sevdiğim insanlarla birlikte böyle keyifli içkiler içip, keyifli sohbetler ettiğim ve bugüne kadar mücadelesini verdiğimiz şeylerin aslında biraz öyle bir umuda ihtiyacımız var ya hepimizin galiba. Benim var mesela. Ben şunun için mücadele ettim ve kazandım ya bunu. Hani bunu da gördüm. Ya biz işte atıyorum 60 kadın, 100 kadın işte Türkiye'deki bu kadar kadın sokaklara döküldük ve bunu da kazandık be ya. Ya da kişisel olarak küçük benim hani illa böyle şey gibi değil politik bir talep ya da mücadele üzerinden değil ya ben işte örnek veriyorum 5 sene içerisinde şöyle bir şey yapmak istiyorum. İşte oradan da şöyle bir sonuç almak istiyorum. Hani öyle küçük umut veren sonuçlanmış şeylere ihtiyacım var. Bana onlar iyi geliyor çünkü. Şeyi hayal ediyorum. Aaa hayatı darmaduman edilmiş bir sürü arkadaşım var mesela bu ihraçlar sürecinde. Biliyorsun çok hani şey çevre çeperimiz ve davullarla, zurnalarla onların iş yerlerine girdiğini hayal ediyorum. İşte mesela Samsun'da Samsunlularla yaptığımız eylemden öyle ayrılmıştık biz davulla zurnayla gireceğiz bu odalara falan diye. Böyle küçük şeyler, çok büyük şeyler değil bir taraftan çok büyük şeyler var ama bir taraftan daha net çünkü bu AKP dönemi bu hükümete, küçük küçük insanların hayatına da çok değdi aslında hani büyük yarattığı büyük değişimlerin dışında böyle hani bireysel blokajlar da yaptı. Ya Demirtaş çıksın cezaevinden istiyorum yani çok da sevdiğim bir adam olduğundan değil ya da HDP'li tutsaklar çıksın içeriden istiyorum. Gazeteciler çıksın istiyorum, öğrenciler hani cezaevleri boşalsın ve biz şey diyelim “ya biz karar vereceğiz.” diyelim istiyorum böyle bir şey de var içimde. Mesela Erdoğan yargılsın ve bunu görevim istiyorum yani. Eceliyle

ölmesin Evren gibi başka bir şey olsun orada istiyorum bir de dünya barışı tabii ne bileyim ya öyle işte. Üç yaşındaki çocuğa tecavüz etmesinler istiyorum ya. Ve çok karmaşık şeyler istemiyorum hayattan gerçekten. Böyle şeyler çok büyük bir muradım yok. Ya bir de harbiden gerçekten böyle kalabalık masalarda otursun, yenilsin, içilsin, konuşulsun. Bizim yaşamla ilgili muradımız çok karmaşık bir murat değil çünkü. Herkesin asgari düzeyde yaşamını döndürebileceği bir geçim kaynağı olsun. Yaptığı işten keyif alsın. İşte hani yaptığı eylediği her işten keyif alabileceği asgari düzeyde bir şeyi olsun. Yoksa çok böyle abartılı isteklerimiz yok hayatta yani. Ama ölmesin o ölmesin insanlar ya başka bir şey gerçekten artık buraya çektiler ya başka bir şey istemiyorum yani. Sabah uyandığında buraya saldırmışlar. Birini öldürmüşler. Zaten her gün üç dört tane kadın ölüm haberiyle uyanıyorsun. Ekstra atıyorum bir şeyin hedef haline dönüştürülmüş olması işte gün içinde yedi sekiz gündem oluyor ya. Yedi sekiz duyguda bir o duyguya gidiyorsun, bir bu duyguya gidiyorsun. Ay çok coştum galiba ben şu an. Değil mi? O duygunun kendisi bile çok rahatsız edici. Ben böyle rutin rutin bir şey istiyorum ya. Sakin hep beraber hepimiz için yani. Kendim için değil. Hani böyle bir hafta twitter'da bir gün bir şey göremeyince “Allah Allah” diyorum ya bir şey mi oldu hani olmaması garip geliyor sana. Olması değil artık. Öyle bir hale gelmişsin yani.